

č. 76/1936 Sb. z. a n. i o zahájení zemědělského vyrovnacího řízení. Jinak je tomu však ve sporu o nepřipustnost exekuce, povolené po zahájení vyrovnacího nebo zemědělského vyrovnacího řízení. Zahájení těchto řízení jest ovšem soudu známe, hledíc k jich veřejnému vyhlášení (§ 7 vyr. ř., §§ 3 a 7 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n.), avšak podle § 269 c. ř. s. okolnosti soudu známe nemusí sice strana dokazovati, jest však na ní, aby je včas přednesla (rozh. č. 276, 5464 Sb. n. s.). To však žalobce neučinil. Ani jinak není zákonného ustanovení, které by ukládalo procesnímu soudu, aby z úřadu dbal zahájení vyrovnacího nebo zemědělského vyrovnacího řízení, nebyla-li tato okolnost přednesena. Daleko větší měrou to platí o úlevách, neboť k úlevám zemědělského dlužníka nelze vůbec, tedy ani v exekučním řízení z úřadu přihlížeti, nýbrž jen na návrh dlužníkův, jak plyne z § 1, odst. 1, § 5, § 7 zák. č. 33/1934, § 27 vlád. nař. č. 250/1935, čl. V, odst. 1, č. 3 vlád. nař. č. 258/1936 a čl. V, § 1 vlád. nař. č. 83/1939 Sb. z. a n.

Čís. 17500.

Jest nezákonností, nebyla-li v řízení o uložení vyživovací povinnosti vzdálenější osobě, vyjmenované v § 143 obč. zák. (dědovi), zjištěna nepřípustnost k výdělku bližší osoby (otce a matky dítěte) a nemajetnost oprávněného k výživě (vnuka).

(Rozh. ze dne 5. prosince 1939, R II 60/39.)

Nezl. Alžběta Sch., zastoupená poručnící Hedvikou Sch., navrhla, aby MUDr. Ondřeji Sch., dědovi navrhovatelky, bylo podle § 143 obč. zák. uloženo platiti na její výživu 1.200 K měsíčně. Soud první stolice uložil MUDr. Ondřeji Sch. platiti na výživné měsíčně 800 K. Rekursu MUDr. Ondřeje Sch. rekursní soud částečně vyhověl a snížil jeho vyživovací povinnost na 300 K měsíčně. V dovolacím rekursu navrhla nezl. Alžběta Sch., aby napadené usnesení bylo změněno tak, že se usnesení první stolice ponechává v platnosti, kdežto dovolací rekurent MUDr. Ondřej Sch. napadl usnesení rekursního soudu, pokud jím bylo potvrzeno usnesení prvního soudu, domáhaje se zamítnutí návrhu nezl. Alžběty Sch. vůbec.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs nezletilé podle čl. V, č. 2 zák. č. 251/1934 Sb. z. a n. vyhověl však dovolacímu rekursu jejího děda a uložil prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Do potvrzujícího usnesení rekursního soudu může býti podle § 46 (2) zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. podán rekurs k nejvyššímu soudu jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost. Z těchto přípustných důvodů uplatňuje dovolací rekurent jediné nezákonnost. Podle čl. V, č. 1 zákona ze dne 11. prosince 1934, č. 251 Sb. z. a n. jest ve

smyslu § 46, druhý odstavec zákona č. 100/1931 Sb. z. a n. nezákonné takové opatření nebo usnesení, které se přičí jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, jehož bylo nebo mělo býti na případ užito, v souzené věci tudíž § 143 obč. zák. Nezákonnost jest spatřovati především v tom, že se ani rekursní soud, ani prvý soud nezabývaly otázkou, zda matka dítěte jest nezpůsobilou k výdělku. Podle zřejmého smyslu zákona a také podle ustáleného rozhodování nejvyššího soudu rozumí se »nemajetností« ve smyslu § 143 obč. zák. nejen nedostatek majetku, nýbrž i naprostá výdělečná nezpůsobilost (srov. zejména rozh. č. 9588 Sb. n. s.). Soud prvé stolice zjistil jen, že matka dítěte jest bez výdělku, ale nezabýval se otázkou, zda matka dítěte jest k výdělku způsobilá čili nic. Ani rekursní soud nesjednal v této otázce nápravy, ač v rekursu byla výdělečná schopnost matky dítěte zdůrazňována. Ježto podle jasného a nepochybného smyslu zákona přichází při rozhodování o vyživovací povinnosti prarodičů v úvahu i výdělečná způsobilost otce, pokud se týče matky dítěte, jsou nezákonná rozhodnutí nižších soudů, pokud se nezabývala výdělečnou způsobilostí matky dítěte. Právem vytýká dovolací rekurent též, že se nižší soudy nezabývaly jeho tvrzením, že ještě v srpnu 1936 vyplatil nezletilé Alžbětě Sch. hotově 15.000 K na její výživu. Jde o pomnutí okolnosti důležité pro posouzení, zda dítě má dostatečně prostředků ke své výživě a zda tedy podle toho vůbec nepřichází v úvahu vyživovací povinnost osob zákonem jinak k tomu určených. Taková neúplnost řízení zakládá též nezákonnost (srov. rozh. č. 12881, 13127, 14245 Sb. n. s.).

Čís. 17501.

Závazek akciové společnosti zaniklé fusí k náhradě škody, způsobené zaměstnanci jeho nepřihlášením nebo nesprávným přihlášením k pensijnímu pojištění, přechází na přejímající akciovou společnost.

Takový závazek přechází i při převzetí podniku na přejímatele podniku podle § 1409 obč. zák.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1939, Rv I 434/39.)

Žalobce se domáhá na žalované akciové společnosti náhrady škody, způsobené mu tím, že nebyl včas a po určitou dobu přihlášen k pensijnímu pojištění firmou Spojené . . . , akciová společnost v M. O., u níž byl zaměstnán a jež splynula fusí se žalovanou. Nižší soudy zamítly žalobu, o d v o l a c í s o u d pro tentokráte.

N e j v y š š í s o u d uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí a v otázce, o níž jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Prvý soud nevyhověl žalobě také proto, že žalobce nezaměstnávala žalovaná společnost, nýbrž akc. společnost Spojené továrny průmyslu lihového a likérového, která se sloučila s žalovanou společností, jež za škodu, způsobenou žalobci jeho zaměstnavatelkou, neručí, protože škoda